

faa Meget, som ikke hører hjemme i selve Loven, men i Motiverne, saa bliver Paragrafen saa meget mere paafaldende, naar man husker paa, at det jo er Meningen, at dertil som en Bestanddeel af selve Loven — hvilket Udtryk den høitærede Minister selv brugte — skal henregnes den Fortegnelse, der findes trykt bagefter Lovudkastet, og som indeholder og betegner de forskjellige Embeders Klassificering. Jeg vil bede de ærede Medlemmer at kaste et Blik paa denne Liste, og de ville da der ikke blot finde angivet, til hvilke Klasser de forskjellige Embeder skulle henhøre — det bør naturligvis staae i Fortegnelsen — men ogsaa Anthydninger af, til hvilke Klasser de efter Hovedreglen skulde have været henførte, medens der er skeet Forandring af andre Hensyn, som det er forekommet Ministeriet burde komme i Betragtning; foruden dette vil der findes Angivelser af Embedernes nuværende Størrelse, af Indbyggertallet, af Pastoraternes Areal i Lønnder Land og flere andre Ting. Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorfor der i en Lov, som skal fastsætte, hvad Lønningerne for Præsterne skulle være i Fremtiden, skal staae, hvad Præsteembederne i en forsvunden Tid have haft i Indtægt. Hvad der alene hører hjemme i dette Anhang til Lovudkastet, er som sagt Embedernes Klassifikation, og dertil kunde man gjerne, om man vilde, føie een eller to Rubriker, som kunde vise, hvor stor en Deel af den normerede Indtægt der skal hvedes igjennem den saakaldte Hjemmeindtægt, og hvor stort derimod Tilskudet skal være. Som Lovudkastet nu foreligger, og saaledes som Loven vilde komme til at foreligge, dersom det blev vedtaget i dets nuværende Skikkelse, vilde dog de Rubriker, som der nærmest kunde være Spørgsmaal om at beholde, nemlig de to sidste Rubriker i Listen, komme til at spille en besynderlig Rolle. Naar man gennemlæser det næstsidste Stykke i § 2, og sammenligner det med Paragraferne 9 og 11, saa vil det nemlig sees, at de Indtægter, der skulle gaae ind under Hjemmeindtægten, ikke fortiden lade sig endelig opgjøre, men ville blive underkastede idelige Forandringer — der siges allerede i § 3, at muligt indløbende Urigtigheder blive at rette — og man vil altsaa faae det mærkværdige Særshyn, at efterat Loven

er kommen ud, vil det i Henhold til forskjellige Paragrafer i Loven om kortere eller længere Tid blive Tilfældet, at næsten ethvert Punkt i disse 2 Rubriker forandres gjennem senere nærmere Bestemmelser af administrativt Veie; men jeg troer ikke, det er paa den Maade, man skal skrive Love. Den Deel af Hjemmeindtægten, som nærmest vil være udsat for at undergaae Forandringer, er Præstegaardsavlingen, og jeg føres herved naturlig hen til at betragte § 9. Ogsaa denne Paragraf forekommer mig noget besynderlig i sit Indhold; der henvises, hvad der ikke forekommer mig at være ret passende i en Lov, til de i Henhold til allerhøieste Resolution af 23de December 1861 nedsatte Kommissioner. Naar der imidlertid henvises til disse Kommissioner, og der udtrykkelig siges, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, naar disse Kommissioner have endt deres Forretninger, skal tage Bestemmelse om, hvor meget der af Præstegaardenes Tilliggende skal forblive ved Præstegaardene og bruges af Præsten paa samme Maade som hidtil, og hvor meget der skal bortsalges eller bortforpagtes, saa synes Meningen at maatte være den, at Ministeriet skal tage denne Afgjørelse i Overensstemmelse med de Principer, der ere udtalte i Instruxen for disse Kommissioner, eller med andre Ord, at det er Meningen paa den Maade at antyde i § 9, hvilke Regler der skal følges med Hensyn til Afgjørelsen af disse Spørgsmaal. I Forbigaaende vil jeg bemærke, at det forekommer mig, at dette Punkt, hvorledes et saa særdeles vigtigt Stykke af den hele Lønnings-sag skal afgjøres, hører hjemme i Loven, og at man ikke bør vedtage Loven, før man er paa det Reue dermed; men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at naar det er Meningen, at visse Principer skulle iagttages af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, da havde det været langt naturligere og rigtigere at udtale dette i Loven istedetfor paa den Maade, som skeet er, at henviser til nogle Kommissioner, der ere nedsatte i Henhold til en Regjeringsbeslutning, som Flere maastee ikke kjende, ligesom jeg ogsaa tør forudsætte, at Flere ikke kjende Indholdet af de Instruxer, der ere medbeelte disse Kommissioner. — Sammenholder man §§ 5 og 6, vil man ogsaa træffe paa en